

Munding for hvert enkelt Vands Vedkommende skal fastslaaes og afmærkes af en Kommission bestaaende af Politimesteren, Statens Konsulent for Ferskvandsfiskeriet og vedkommende Fiskerikontrollør.

Dette Forslag er bygget paa det i og for sig rigtige Ræsonnement, at det er umuligt at fastslaa en almindelig Afstandsbestemmelse, som kan passe for de ganske forskelligartede Forhold ved Vandløbene i Landets forskellige Egne, men Kommissionen har desuagtet ikke fundet Anledning til at stille Forslag i denne Retning, idet man har frygtet for at dette skulde føre til Laasning af altfor store Saltvandsarealer.

Da derhos Erfaringen tilfulde har vist, at Kontrollen med Overholdelsen af slige Forbud mod Fiskeri i et begrænset Vandomraade falder særlig vanskelig, hvorfor den heromhandlede Fredningsbestemmelse — selv om Afstandene sættes større end i Forslaget — ikke, naar den staaar alene, vil kunne byde tilstrækkelig Beskyttelse for Laks og Ørred under Opgangen til Leg, har Kommissionen søgt yderligere at tilvejebringe saadan Beskyttelse ved at stille Forslag om et Forbud mod Ilandbringelse og Forhandling af Laks og Ørred i Yngledragt, hvorom nærmere nedenfor i Bemærkningerne til § 15.

ad § 14.

Kommissionen har anset det for upraktisk og urimeligt at fastsætte en Afstand af 50 Favne mellem alle Slags Fiskeredskaber, da en saadan ofte aldeles ikke ønskes overholdt. Kommissionen har derimod søgt at lempe Afstandsbestemmelserne efter Redskabernes Art og Størrelse under Hensyn til det praktiske Fiskeris Tarv. For mange Smaaredskaber formenes Afstandsbestemmelser at være aldeles overflødige, ja uheldige. For de egentlige store Bundgarn, bestemte til Sildefangst, har Kommissionen enstemmig ment at burde fastsætte en passende Fredning over for andre Redskaber, først og fremmest over for andre sildefangende Redskaber, men for Ordrens Skyld ogsaa for alle andre Redskaber; denne sidste Afstand er dog meget ringe, 25 Favne. Men særlig mellem Bundgarnene indbyrdes maa der skaffes Ro, fordi de ere store, kostbare Redskaber, der oftest kun kunne bruges paa det Sted, til hvis Dybde de ere tilpassede, og derfor ikke kunne flyttes.

Lange Bundgarn have faaet en noget større Fredning end korte, ligesom der ogsaa er givet størst Fredning paa de aabne Kyster.

ad § 15.

Stk. 1. Da Loven om Fiskeriet i de ferske Vande har fastsat et Mindstemaal fra Snudespids til Halespids, har Kommissionen ment ogsaa at burde anføre disse Maal foruden Maalene til Haleroden, men den betragter dette sidstnævnte Maal som det mest praktiske, fordi Halespidserne ofte afslides under Transport i Kvaser, og Fiskerne som Regel ønske at beholde den nu foreskrevne Maalemetode. Ved Bedømmelsen af begge Maal har der hidtil hersket nogen Usikkerhed, hvorfor Sagens Detailler her nærmere skulde udredes:

Ved Haleroden (Fiskerilovens „Halefinns Bagrod“) forstaaes det Sted, hvorfra Halefinns midterste Straaler udspringe, hvilket er det samme som Bagkanten af Fiskens bageste Halehvirvel. Dette Sted kan være dækket af Skæl, f. Eks. hos Ørred og Laks. Men Skællene ere lette at bortskrabe, og om Halerodens Beliggenhed er der da ingen Tvivl. Har man en Gang overbevist sig om denne, vil den altid være let at kende, uden at man behøver at berøre eller skade Fiskens.

Halefinns Spids er hos mange Fiskerarter let at kende; men hos dem, der have en kløftet Halefinne, har Halefinnen to Spidser; man maa da maale fra Snudespidserne til en Linie draget mellem Halefinns bageste Spidser, medens Halefinnen er normalt udbredt. Heller ikke denne Maalemetode volder stor Vanskelighed, undtagen naar Spidserne ere afslidte.

Da det nu ikke er muligt at angive Total længdemaal svarende til Maal til Haleroden aldeles nøjagtigt, hvis ikke meget fine Brøker skulle indføres, og Halefinns Længde desuden er noget varierende, selv hos lige lange Individuer af samme Art, lægger Kommissionen Hovedvægten paa Maalene til Haleroden, og opfører de andre omtrentlig, til Sammenligning med Loven for det ferske Vand.

Kommissionen maa indtrængende anbefale, at der bringes fuld Overensstemmelse mellem Lovgivningen for salt og fersk Vand, fordi mange Fiskearter ere fælles for begge. Det vil saaledes være meget uheldigt, hvis Ferskvandsfiskerilovens Aalemaal — 12 Tommer Total længde — bibeholdes, samtidig med, at der i en Lov om Fiskeriet i salt Vand fastsættes et højere Maal for samme Fisk.

Stk. 2. For at forhindre Massefangst af ringe økonomisk Betydning af nogle værdifuldere Fiskerarter, som ikke egne sig til at fredes ved Mindstemaal for hele Landet, men vel i Vedtægter, har Kommis-